

## O fotografech

**Karel Cudlín** (1960) přišel na svět v rodině lékaře a úřednice na pražském Žižkově. Po maturitě na gymnáziu (1979) studoval střední školu sociálně-právní (1979–1981). Absolvoval katedru fotografie pražské FAMU (1987), kde se stal posléze docentem (2016). Spolupracuje s vydavatelstvími, televizními a filmovými produkcemi v České republice i v zahraničí. V letech 1997 až 2003 byl jedním z oficiálních fotografů prezidenta Václava Havla. Zabývá se převážně dokumentární fotografií. V soutěži Czech Press Photo získal již šestnáct ocenění. V roce 2008 obdržel výroční cenu *Revolver Revue*, s níž spolupracuje déle než čtvrt století. Působil i v redakcích *Mladého světa*, *Lidových novin*, *Respektu* a v agentuře ČTA. Tvoří v cyklech, jakými jsou například odchod sovětských vojsk z Československa, komunistické slavnosti, Lucerna, Romové, Uprchlíci, Ukrajina, Izrael anebo Národní divadlo (v roce 2005 vyšlo knižně). Monografie mu vydalo nakladatelství Torst (2001 a 2016).

**Jan Dobrovský** (1960) je fotografem, podnikatelem a bývalým novinářem. Vyučil se krmičem dobytka, pracoval jako zootechnik i v desítkách dalších manuálních profesí. Koncem sedmdesátých let začal fotit opuštěná a zdevastovaná místa v Praze, v letech osmdesátých se mu za pomoci přátel podařilo uspořádat svou první polooficiální výstavu. Za normalizace byl aktivní v disentu a publikoval v samizdatu, po roce 1989 pracoval v redakci *Lidových novin* a později ve zpravodajství Československé a České televize. Byl tvůrcem strategií domácích i zahraničních investorů, poté se stal samostatným investorem. Před několika lety se k fotografii naplno vrátil. Zabývá se převážně černobílým dokumentem. Na první pohled je tvorba Jana Dobrovského zaměřena sociálně. A zdá se to platným úsudkem nejenom pro vystavené ukázky vybrané z jeho knihy *Families* (Praha, Paseka 2019), zabývající se životním stylem romských rodin ve Šluknovském výběžku na severu Čech. Podobně by se dal charakterizovat soubor z ukrajinského venkova, částečně přítomný v doprovodné projekci. V podtextu věcného plánu se ale hlásí o pozornost podstata věci, vystižená rovnou při autorově výstavním debutu v pražském Divadle E. F. Buriana Sergejem Machoninem: „Vidění života, jak ho ukazují ty malé tiché fotografie, dělá místo a čas pro duši,“ pravil spisovatel na Dobrovského vernisáži roku 1988, pro „vnímání poledního času a zrcadlení věcí tajemných.“

**Alžběta Jungrová** (1978) začala fotografovat na základní škole a vystudovala Střední průmyslovou školu grafickou v Hellichově ulici. Poté pracovala pro deník *MF Dnes* a pro redakce *Hospodářských a Lidových novin*. V letech 2000 až 2002 žila v USA a v Londýně. Za základ své tvorby považuje žánry dokumentu a reportáže, neboť ji zajímají životy a osudy současníků. Za svými náměty cestovala do nejrůznějších koutů světa a často fotografovala v mezních situacích. Brodila se největší skládkou odpadu v Kambodži, ropným bahnem na světově nejrozsáhlejší vrakovišti tankerů v bangladéšském Chittagongu, fotila ozbrojené děti a civilisty v pásmu Gazy, narkomany na afghánsko-pákistánské hranici nebo trávila dny s indiány kmene Nukak v kolumbijské džungli. Za reportáž o drogách na afghánsko-pákistánských hranicích obdržela čestné uznání Czech Press Photo, za sérii snímků o dětech pracujících v cihelně v pákistánském Pěšáváru a za fotografie z barského uprchlického tábora v Bangladéši obdržela cenu

Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky. V současnosti působí ve svobodném povolání, zastupuje ji jedna z nejprestižnějších agentur v oboru komerční fotografie 4D Photo. Pracuje na několika dokumentárních projektech a vytváří na zakázku reportážní fotografie, reklamy, fashion story, portréty.

**Antonín Kratochvíl** (1947) pochází z Lovosic, kde měl jeho otec fotoateliér, od roku 1972 působí v USA. Žije v New Yorku a v Praze. Patří mezi zakládající členy VII Photo Agency. Věnuje se hlavně portrétní a dokumentární fotografii, za něž byl několikrát mezinárodně oceněn. V roce 1998 ho časopis *American Photo* zařadil mezi sto nejvýznamnějších osobností světové fotografie. Z podnětu fotografa Vojty Dukáta vystudoval bakalářský program na umělecké Akademii Gerrita Rietvelde v Nizozemí (1971). Pracoval pro prestižní americké noviny a časopisy – *Playboy*, *Penthouse*, *Vogue*, *Rolling Stone*, *Los Angeles Times Magazine* nebo *Newsweek*. Od poloviny sedmdesátých let se vracel do Evropy, aby zachycoval život za železnou oponou a později i změny po jejím pádu. Viz knihu *Broken Dream: Twenty Years of War in Eastern Europe* (1997). Jako žurnalista pracoval na místech válečných konfliktů, zaznamenával genocidu v Rwandě, tamní utečence v Zaire, uprchlíky bosenské i afghánské, oběti epidemie AIDS v Zimbabwe a pašeráky drog v Guatemale. Mimo jiné obdržel čtyři ocenění World Press Photo. Vydal celou řadu samostatných publikací a do řady dalších titulů přispěl.

Fotografické začátky **Jana Mihalička** (1965) spadají do doby před rokem 1989. Fotografoval hlavně komunitu kolem československého skateboardingu a snowboardingu a od roku 1987 spolupracoval s několika samizdatovými projekty. Od prosince 1989 působil jako fotoreportér *Lidových novin*. Fotografoval nejen v Československu, ale i v mnoha dalších zemích světa. Po odchodu sovětských vojsk procestoval s Jaromírem Štětinou Afghánistán, aby vytvořili sérii reportáží, jimiž jako první odhalili do té doby nepotvrzenou existenci ruských zajatců z afghánské války v Pákistánu. Prvních humanitárních cest do válečné Jugoslávie a do Náhorního Karabachu se zúčastnil s Nadací Lidových novin, z níž postupně vznikla respektovaná organizace Člověk v tísni. V roce 1994 patřil k členům přípravného týmu zpravodajského časopisu *Týden* a byl jedním z jeho fotografů. Za reportáž ze zatopené Ostravy v roce 1997 získal 1. cenu v soutěži Czech Press Photo. Na začátku nového tisíciletí přešel do svobodného povolání a jako freelance fotograf pracuje dodnes. V současnosti se zabývá sociální tematikou jako fotograf i jako kameraman. Volnou fotografickou tvorbou rozvíjí především klasický černobílý dokument v duchu tradic humanistické fotografie. V roce 2018 se stává jedním ze zakládajících členů spolku 400 ASA, který sdružuje podobně smýšlející a fotografující autory a klade si za cíl znovuoživení české dokumentární fotografie.

Pražský rodák **Tomki Němec** (1963) se vzdělával v Alexandrii, Klánovicích, Miletíně a posléze v Praze. Jako student spolupracoval se samizdatovými periodiky. Na nátlak orgánů státní moci mu katedra fotografie FAMU studia přerušila (1988). Od listopadu 1989 systematicky fotografoval Václava Havla, jeho osobním fotografem byl až do jeho odchodu z funkce prezidenta (1992). V letech 1997 až 2002 ho fotografoval znovu, podle potřeb prezidentské kanceláře. Námětem volné tvorby je mu téměř vždy člověk ve svých

každodenních situacích, vypovídajících o jeho osobním údělu, ale i o dějinách a o politice, které na něj doléhají. Dvakrát byl oceněn v soutěži World Press Photo. Reprezentovaly ho Agence VU a od roku 1992 Anzenberger Agency. Vystavoval v řadě zemí a publikoval v mnoha periodikách – například v titulech *Libération*, *Le Monde*, *Paris Match*, *Stern*, *Der Spiegel*, *Das Magazin*, *DU*, *Geo*, *Die Zeit*, *Focus*, *Esquire*, *New York Times Magazine*, *Los Angeles Times Magazine* a dalších. Vydal tři samostatné fotografické knihy a na mnoha dalších se podílel. Monografie mu vyšla v nakladatelství Torst (2007).

**Martin Wágner** (1980) se zaměřuje především na černo-bílou dokumentární fotografii. Po středoškolských studiích absolvoval magisterské studium na Institutu tvůrčí fotografie v Opavě (2013). Začínajícího fotografa neodbytně přitahovalo Rusko a další země bývalého Sovětského svazu, které se staly stěžejním zdrojem inspirace a námětů pro jeho tvorbu. Od roku 1998 brázdil tyto krajiny od Podkarpatské Rusi přes Sibiř až po Dálný východ a poznával a fotografoval život tamních obyvatel. Měl příležitost poznat rozmanitá společenství – pobýval u sibiřských starověrců, pastevců sobů i velrybářů na Čukotce, poznal život v pravoslavném klášteře. Fotografoval transsibiřskou magistrálu, místa bývalých gulagů, těžbu ropy na Sachalinu; pobyt mezi vulkanology na Kurilských ostrovech jej přivedl k zájmu o geologii. Pozorování života lidí kolem soutoku Angary a Jeniseje ovlivnilo i jeho osobní život. Právě odsud pochází manželka Světlana, se kterou vychovávají syna Václava (2013). Martin Wágner získal opakovaně ocenění v soutěži Czech Press Photo a během dvaceti let zorganizoval řadu samostatných i skupinových výstav doma i v zahraničí. V letech 2003-2006 byl kurátorem vlastní galerie v areálu Františkánského kláštera v Praze. V letech 2013-2018 intenzivně kurátorsky spolupracoval s pražskou galerií Zahradník. Založil a provozuje grafické studio zaměřené na profesionální skenování, úpravu a tisk fotografií.